

III

След бурята, на кораба забелязаха, че Сани беше изчезнал. Вдигна се тревога, отправиха лодки на всички страни, но до вечерта не го откриха. На следния ден отново подновиха търсенията си, пак същите резултати. Дори спускаха водолази, претърсиха всички айсберги – Сани беше изчезнал.

Капитанът, Валтер Гюнтер, се отчая. Това беше най-добрият подводен изследовател – и сега изведнъж – да се изгуби! Тежко преживяха и останалите участници в експедицията тази загуба. На никого не му се работеше. Желанието да се продължи експедицията, се беше изпарило. Само от време на време слизаха водолази под водата, за да търсят тялото на Сани, който беше вече оплакан.

И една вечер отново се изви буря. Малкото изследователско корабче “Айсуимър” беше подхвърляно от вълните като орехова черупка, удряше се в айсбергите и, слава богу, че беше направено от специална сплав, та не пострада почти никак. Този път не изчезна никой, но половината от учените се разболяха от морска болест.

Валтер Гюнтер беше много загрижен от случилото се досега. Всичко показваше, че трябва да се връщат и да пропадне цялата експедиция. Няколко хиляди долара щяха да изгорят. Но нищо! Първо трябва да се спасят хората, а после да се мисли за парите.

И, разбира се, това беше първата експедиция, организирана от тяхното дружество покрай бреговете на Антарктида. Затова, като първи опит, можеше да бъде несполучлива.

Съобщиха по радиото в базата, но оттам не им разрешиха връщане. Протестите, дори заплашванията от страна

на Гюнтер не помогнаха. Ако се върнеха, сигурно щяха да ги уволнят и едва ли щяха лесно да си намерят работа на друго място.

Скоро се разболя и водачът на експедицията, Дейвид Силвър. Той беше на около петдесет години, и макар да беше здрав човек, не издържа бурите.

Валтер Гюнтер не знаеше какво да прави. Беше пътувал по море много пъти, но чувстваше, че ако останеха на това място още малко, то и той самият щеше да се разболее от морска болест или скорбут.

Отново поискаха разрешение от базата да се върнат – същия отрицателен отговор.

Нямаше надежда, затова Гюнтер отправи “Айсуумър” към бреговете на Антарктида. Там щяха да започнат експедицията, която беше безкрайно опасна, поради неопитността на членовете, идващи в Ледения континент за първи път.

Дейвид Силвър се съвзе. След него оздравяха и останалите болни. Експедицията щеше да се проведе, но, разбира се, без желание от страна на учените.